

Parlem d'amor

Dins les relacions humanes, els homes reben el mateix i en la mateixa quantitat que el que donen, i reflexionant sobre aquesta gran veritat penso en les persones que sense llaços de sang s'estimen igual. Els amics!

Valgui, doncs, aquest escrit per donar les gràcies a l'amic que amb el seu treball ens va ajudar en mals moments. La suor que li baixava per la cara eren perles per a nosaltres. Gràcies, amic.

Estic pensant que si l'amor és tan barat, per què no en donem més? A l'amic que plora, plorem amb ell. Al que és feliç, riem amb ell. Que l'amor no deixi de brollar per curar ferides i per donar felicitat. Aquest és l'amor que tots necessitem. Si l'amic no entén la paraula *amor* o la paraula *amistat* o *respecte* no és amic i el separem de nosaltres sense rancor. Amb rancor no es pot viure, perquè si un dia aquest amic ens tornés a necessitar, l'hem de poder ajudar sense rancúnia.

Parlant d'amics, em vénen a la memòria les diades de la Mona, la Castanyada, la catxipanda, nit vella... Tots els amics reunits juntament amb els nostres fills petits bromejaven sobre fer algun casament, però no n'hem encertat cap. Dins d'aquest ambient es respirava amor. Algú pot pensar que de riure i fer broma, tothom en sap, i és veritat, perquè l'amic verdader ha de ser-ho a les verdes i a les madures, com diuen. I continuo pensant en els meus amics: quantes sortides turístiques -ja fa uns quants anys- i l'amor dura i crec que ja no se'ns escaparà.

Això és el que voldria per a tothom: cares alegres i aquella estima suau que ve de les arrels i d'un cor que creu en l'amor. Com deia Pau Casals: "Si cada home estimés amb tot cor la seva terra, les seves tradicions, la seva llengua! Cadascú al seu lloc com en una orquestra, quin acord s'obtindria!". Així considero els amics, com una orquestra que dóna a tots el millor de cadascú: un la rialla,

l'altre l'acudit i la broma, un altre el ball, un altre el treball, d'altres el plaer per la conversa.. I així aconseguir un so excel·lent. Hi ha tantes coses que s'aporten en un grup d'amistat, s'arriben a compartir tantes vivències -a vegades més que amb la pròpia família. I si algun dia s'escapa una llàgrima de disgust o d'amargor entre els

amics, hem d'aconseguir eixugar-la amb un xic d'amor.

Així doncs, des d'aquestes ratlles avui vull enviar una abraçada en primer lloc als meus amics, també a tots els que llegiu *El Nou Pinetell*, i especialment als que llegiu aquestes humils reflexions d'amor que cada *Pinetell* us faig arribar a tots. Que tant de bo us serveixin en les vostres relacions humanes.

Bé doncs, m'acomio de vosaltes i, com sempre, molt d'amor per a tots i que gaudiu de l'estiu!

Pepita Verd Vicens

Sis dones, sis grans amors

Sis dones, sis grans amors . Notes de lectura de "Cómo sobrevivir a un gran amor seis veces", de Luis Racionero

Les memòries de Luis Racionero tenen dues parts: la primera conté un assaig interessantíssim sobre les dones i llur relació amb els homes. La segona és una fascinant, intrincada i complexa memòria intel·lectual i sentimental d'un burgès barceloní del segle XX. (Dic burgès sense ombra d'ironia: l'home que viu a la gran ciutat, que es muda en *hippy*, i aspira a viure d'escriure en una casa de l'Empordà -a Sant Martí d'Empúries!, a la badia de Roses, ventejada i freda a l'hivern; càlida i plàcida a l'estiu. Un burgès amb la punta adequada de bohemí).

De l'assaig de les dones, la tesi és borrosa: sosté que les dones al segle XX han esdevingut independents econòmicament i, a causa de la nova independència econòmica i sentimental, l'home n'ha quedat descol·locat, *en orsaí*, que dèiem de petits.

Anant més al fons, el que hi llegim és el desengany de l'amor pur, desinteressat, ingràvid. Hi interpretem el desconcert de l'home davant d'una dona no-romàntica sinó interessada, cruel a vegades, i també insensible i gandula. La visió antiromàntica quasi s'esllavissa cap a la misogínia. Quasi (i s'hi rabeja: darrere una gran dona hi ha una gran mare; les dones són essencials per a l'educació dels fills; ara no eduquen bé els fills per a la independència, els eduquen perquè passin al domini de la seua dona. Hi insinua una mena de dictadura matriarcal...).

La resposta de Racionero davant d'aquest desengany constant és el desig de no viure més en parella.

Desig i realitat

Ara, si l'he sabut llegir bé, la vida inquieta que Racionero explica és una lluita feroç -i parcialment reeixida- entre l'ideal i la realitat, entre l'amor romàntic i químicament pur i l'amor matrimonial; entre la pau conjugal i la llibertat personal.

Si no m'erro, en el rere text hi ha un home nascut el 1940, burgès educat, amb pela llarga i cosmopolita, que es reconeix no ser ben educat per la pròpia mare per al paper nou de l'home en un segle que no n'hi ha prou, per als homes, de dur els diners a casa.

Hi ha en tot l'assaig un esforç de sinceritat i de comprensió que vol ser útil als homes que estiguin en una situació semblant. Apassionadament subjectiu, en guerra contra

les visions angelicals de les dones pintades pel feminisme.

I tanmateix, per a Racionero les dones són éssers encantadors que depassen de molt la intel·ligència masculina. Defensa que les dones són una altra espècie -certament seductora-, però que en les separacions -ell en reporta sis, de separacions- poden ser interessades, cruels i més dolentes que el pebre. (En alguns casos, d'una maldat amarga: quan juguen amb els fills en un xantatge emocional indigne).

La memòria xafardera

En la memòria personal, Racionero ho reporta tot amb la precisió quasi impudorosa d'una sessió de teràpia psicològica. En les seues pàgines hi ha el divan divagatori del desassossec del l'home desconcertat del segle XX que ha perdut la pau conjugal manta vegades.

Hi ha la nota d'ironia sarcàstica: conta que el catalanisme el va conèixer per via vaginal!

Si no fos que la paraula està maculada, arran d'aquest llibre, podríem parlar de *masculinisme* ideològic...

Em pareix que la reacció al feminisme hi és molt clara.

No sé si hom comprendrà millor els homes. Potser sí que hom entendrà una punyent necessitat de fondre's. Potser també hi ha un escapar-se a una angoixa vital que, curiosament, certes dones poden mitigar. Vés a saber de què parlem.

Andreu Loncà

